Prøvetider.

To Fortællinger.

Af Cornelia Levetzow

(Fortsat.)

„Jeg skal skrive hjem, Moster Bine, og maa ogsaa læse lidt."

„Mon det ikke var Gud mere velbehageligt, at Kirsten tog sig af mig gamle Stakkel, end at De altid sidder og læser i den Bibel."

„Kære, Moster Bine. Guds Ord er min Trøst og Hjælp, det kan jeg ikke undvære. Men i Aften vil jeg gerne tale med Dem og ogsaa læse eller synge for Dem."

„Ja det ved jeg nok, men om Aftenen er jeg søvnig. — Naa, De lader Dem ikke overtale?"

Trods Hjemlængslen var Kirsten, dybest inde, fuld af Fred og Glæde, og hun var uforanderlig det oplivende Element ved Arbejdet.

Der var et underligt, for de andre næsten usatteligt Tillidsforhold mellem Husmoderen og Kirsten. Sommertider, naar Fru Billing brustе op, for det gjorde hun jevnligt, kunde hun pludselig standse og nikke hel gemytligt til Kirsten, der nikkede igen og straks havde en Spøg paa rede Haand.

Da Slagtningen var vel overstaaet og de sorte Pølser prøvede og roste ved Aftensbordet, hvor Moster Bine ogsaa havde Sæde, sagde Fru Billing til de Forsamledes Overraskelse: „Hvad mener du, Fader, om at sende en Kurv sorte Pølser til Kirstens Moder? — Jeg synes Pigebarnet har fortjent det, for hun har været mageløs flink."

„Hvad jeg synes, at du er en Knop, Rosine, en rigtig Knop!"

Men Kirsten takkede sin Madmoder med et hjerteligt Kys.

Det var en kold November og der var Frostblomster paa Loftslugen i Kirstens Tagkammer. En Nat trængte Sneen ogsaa ind gennem Rudens utætte Indfatning. Sengen var tilsneet og Kirsten forudsaa med Bedrøvelse at Taglugen maatte tilskittes, saa hun ikke længere kunde have den Fryd at aabne den om Aftenen og se lige op, ja lige ind i Guds dejlige Stjernehimmel. Nart var det heller ikke at maatte nøjes med en sparsom Luftforsyning gennem Moster Bines lummervarme Stue. Dog det maatte jo siges, at Sneen trængte ind, og saa sagde hun det.

„Naa," svarede Fru Billing utaalmodigt, „det er en net Historie!" Derpaa gik hun ind i Spisestuen hvor Gaardejeren sad med sin Avis og forbavsede ham med at udbryde:

„Synes du egentlig, at det kan forsvares, at Kirsten ligger oppe i det usle Tagkammer, hvor det sner ind paa hendes Seng, og hvor Vandet allerede nu fryser i Kanden. Ja, jeg spørger bare, om du synes, at det kan forsvares?"

„Nej, og det er en Skam, at jeg ikke har tænkt paa det før. Den forrige Jomfru bad jo, da Vinteren rigtig meldte sig, om at maatte ligge nede hos Pigen. Adelaide vil selvfølgelig heller end gerne have Frøken Lindeløv ind til sig."

„Der er daarlig Plads til to i den lille, smalle Stue, saa det kan vi ikke byde Kirsten. Jeg har tænkt paa at lade Kabinettet indrette til hende."

„Dit fine Kabinet, naa det maa jeg sige!"

„Fløjels Møblerne skal nok faa Overtræk, og hvad kan det saa skade Stuen at huse et sirligt, ungt Pigebarn. Kakkelovn er der jo ikke, men Kirsten fortjener nok, at du køber en lille Kakkelovn og sætter op derinde. Nu har hun tjent os over et halvt Aar, uden en Skilling Løn, saa jeg synes ikke vi kan gøre mindre."

„Der er noget i det, Moder, men Adelaide sover da i Kulde."

„Det skal Kirsten ogsaa gøre, men den lille Middagstid mellem et og to skal hun have det varmt og hyggeligt og for sig selv. Nu kan hun jo ikke flygte fra det hele op paa Højen. Saa stoler jeg paa, at vi faar Kakkelovnen i Morgen, Billing!"

Kirsten blev baade glad og rørt, da Husmoderen et Par Dage efter førte hende ind i det fine Kabinet hvor Sengen allerede var flyttet ned. Der var ganske lunt og Lavendler og Rosenblade duftede fra den lille ildfaste Skaal, der stod ovenpaa den ny Kakkelovn.

„Naa, er Kirsten saa glad? — Det er min egen Ide, og jeg skal ogsaa nok sørge for, at her er varmt hver Dag i Middagsstunden. Det lille malede Bord oppefra er sat ved Vinduet, for der kunde jo komme en Blækklat, og jeg er øm over det polerede Bord."

Fru Billing gik glad bort; det havde ikke været let for Kød og Blod at ofre Kabinettet, men nu var det sket og hun følte en indre Tilfredshed, der voksede ved Mandens og Datterens udelte Anerkendelse.

Kirsten saa sig om i det fremmede Værelse, hvor hun næsten ikke havde været før. Rigtig hyggeligt forekom det hende ikke, men her var gennemvarmt og ogsaa stille.

Blot hun turde sætte den store Buket kunstige Blomster, der stod under en høj Glaskuppel, ud af Stuen, og ogsaa den skrækkelige Samling farvede Evighedsblomster og Judaspenge, der stod paa Konsolskabet under det forgyldte Spejl, dog det kunde jo slet ikke gaa an. Og saa de skrigende Olietrykksbilleder paa Væggene. Hun savnede det lille Tagkammer og om Aftenen, da Nullegardinet med det store Billede af Frederiksborgslot var rullet ned, længtes hun efter Loftslugen og sit Aftenkig op til Stjernerne. Et Par Dage efter var hun dog forsonet med Fristedet og nød Ensomheden med et taknemligt Hjerte.

„Du kommer da hjem til Jul?" Nigmor var den første der spurgte, men da hun intet Svar fik, stillede alle Familiens Medlemmer samme Spørgsmal i næste Brev.

„Vi længes efter dig," skrev Forældrene, „men er det rigtigere, at du bliver, saa bliv." De andre skrev bare: „Kom, kom, kom," men Knud tilføjede dog: „Magnus siger rigtignok: „Overtal hende ikke, men lad hende i Fred gøre hvad Hjertet tilsiger."

„Naa, Frøken, Familien vil nok have Dem hjem til Jul, jeg synes, man kan læse det i Deres Ansigt."

„Rejse saadan uden videre kan jeg jo ikke, men selv om mit Herskab giver Tilladelsen, ved jeg ikke, om jeg vil benytte den."

Gaardejeren betænkte sig et Øjeblik og sagde saa hjerteligt:

„Jo vist ved De Frøken, det var unaturligt andet, og vi er da ikke saadanne Umennesker at ville hindre Rejsen."

„Jo, saadant et Umenneske er jeg, Fader! Aa, jeg har saadan glædet mig til at holde Jul med Kirsten!"

„Det har jeg ogsaa, Billing, jeg har glædet mig som et lille Barn."

„Det er en daarlig Kærlighed; tror I ikke, at jeg ogsaa gerne vil beholde Frøkenen og høre hende synge Julesalmer? Men jeg siger igen, det er en daarlig Kærlighed."

„Nej, Herr Billing, det er en god Kærlighed og den gør, at jeg bliver." Kirsten puttede sit Hoved op til Fru Billings Skulder og græd og lo paa engang. Men Adelaide styrtede op til Moster Bine, og siden ud til Trine, for at melde den gode Tidende.

Kirsten skrev hjem samme Dag og da Brevet var afsendt og Hjemrejsens Mulighed afskaaret, fik Taarerne frit Løb, dog kun et Øjeblik. Kæk og glad kom hun ud i Køkkenet for at berede Kaffemaaltidet.

Trine saa vist paa hende.

„Det er rigtignok godt, at De ikke rejser, Jomfru. Jeg stod lige og tænkte paa et Ord, De engang fortalte mig, at Deres Moder havde sagt: „Man kan ikke blive rigtig glad ved Livet før man har lært gerne at gøre, hvad man nødig vil, bare der sættes en tyk Streg under gerne, det skal nok passe." Først syntes jeg, at det var noget Snak, men senere forstod jeg, at der var god Mening i det, og da jeg nu saa Deres glade Ansigt maatte jeg tænke paa den tykke Streg." —

„Nu skal Kirsten og jeg slide ordentlig med Julearbejder," jublede Adelaide, „og sidde længe oppe om Aftenen, som alle andre unge Piger." Men Kirsten gjorde Indvendinger.

„Nej, nej, Fader skrev netop: „Du maa ikke forspilde Julens Velsignelse ved at sidde længe oppe, prikke og stikke, saa dine Øjne ødelægges og du er træt og uoplagt, naar de hellige Dage kommer; jeg forbyder dig det." Og du kan tro det er Alvor, naar Fader skriver saadan. — Bare her var en dygtig Fotograf i Nærheden, for jeg tror nok, at de hjemme vil blive glade over et Billede."

„Kirsten siger noget," Fru Billing saa triumferende paa sin Mand, „du henter en Fotograf og saa faar Kirstens Forældre et stort Billede af os alle. Det bliver ingen Herregaard og vil more dem derovre."

„Mon?" Gaardejeren saa spørgende paa Kirsten, der glad svarede:

„Ja, det er jeg vis paa; Fru Billing har saa mange gode Ideer."

„Ja, jeg synes selv at denne er god."

„Saa kan vi ogsaa sende Billedet til Landmaalerens," Adelaide var levende interesseret.

„Det vil jeg nok først overveje," Faderen rynkede Panden en lille Smule, og henvendte sig derpaa til Kirsten: „Frøkenen tænkte vist paa at blive taget særskilt af, ikke sandt?"

„Ja, først, men dette er langt morsommere," hun vekslede et glad Forstaaelsens Nik med Husmoderen. —

„Du og den unge Frøken er blevne svært gode Venner," sagde Gaardejeren senere til sin Hustru, men hun svarede roligt:

„Det ligger vist i, at vi nu kender og stoler paa hinanden."

Han saa forundret, ligesom grundende paa hende, men gjorde ingen Indvendinger.

Et Par Dage efter mødte nærmeste Købstads bedste Fotograf paa Krathøj. Det var en klar, stille Frostdag og hele Husstanden anbragtes i Gaarden lige udenfor Indgangsdøren. Adelaide stod midt imellem Forældrene med en Kattekilling paa Armen og Kirsten, der havde et Fløderis i Haanden, fik Plads mellem Husmoderen og Trine, Mændene stod paa Gaardejerens venstre Side, dog havde Røgteren og Drengen Plads ved Trine for at Halvcirklen kunde blive nogenlunde regelmæssig. Moster Bine, der ikke turde vove sig ned i Gaarden, stak det med Kyse forsynede Hoved ud af et aabent Vindue ovenpaa.

Ualmindelig vellykket, lød Fotografens Kendelse, og da Billedet Ugen efter tilsendtes Familien var Tilfredsheden almindelig. Folkene fik det ogsaa ud til Eftersyn og hver fandt sit Ansigt, og syntes godt om det.

„Du maa spendere en køn Ramme, Billing, og saa skrive et Par anerkendende Ord til Kirstens Forældre."

„Det forstaar jeg mig ikke paa, Kone, jeg skriver bare: „Glædelig Jul og Tak, at vi maatte beholde den unge Frøken."

„Det er ogsaa nok, Herr Billing, mer end nok." —

Kirsten forarbejdede i al Ro og Mag to Julegaver, en smuk Lysedug til Fru Billing og et hvidt Forklæde til Rejsefællen, den lille Ane, med hvem hun endnu, af og til vekslede Breve.

„Naa, Frøken," Gaardejeren lagde Avisen bort, „fortæl os saa, hvordan Juleaften plejer at fejres i Deres Hjem."

„Vi spiser tidligt til Middag, saa at Travlheden kan være endt inden Klokkerne ringer."

„Det kan vi ikke efterligne; den Dag spiser vi netop sent, da Folk her paa Egnen er vante til at spise Julenadveren, Risengrød, Steg og Æbleskiver temmelig sent. Men hvordan ellers?"

„Moder pynter altid et dejligt lille Juletræ med mange Lys og rødkindede Æbler, og naar Lysene er tændte synger vi en af Julesalmerne og saa læser Fader Evangeliet."

„Det maa De gøre her, Frøken."

„Nej, det maa Husfaderen selv gøre."

„Jeg tør ikke."

„Jo, Billing, du tør, for du bør."

„Jeg føler mig saa uværdig, Moder."

Han gik hurtig ud, men da Juleaften kom, og Salmen: „Julen har bragt velsignet Bud" havde tonet gennem de oplyste Stuer, hvor hele Husstanden var samlet, traadte han stille frem med Biblen i Haanden, og sagde ganske jævnt og naturligt:

„Naar man forstaar, ikke alene at Gud er til, for det er der vist ingen herinde som har betvivlet, men at han er en nærværende Gud, der hører alt, ser alt og veed alt, hvad der bor i vore syndige Hjerter, kan man nok blive bange, men saa hjælper det at høre, hvad Englene sang om ham, der kom, sendt af Gud, for at frelse os Stakler." Stemmen var nærved at svigte, da han sagde dette sidste og en underlig halvkvalt Lyd trængte sig ogsaa frem fra Førstekarlens og den gamle Røgters Struber, men da han langsomt og højtideligt oplæste Evangeliet, var der fuldkommen Stilhed og Andagt i Stuen, og da „Lovet, være du, Jesus Krist" fulgte efter, sang de alle med, hver med sit Næb saa godt de kunde.

„Tak, Billing!" Husmoderen tog hans store, brune Haand og bøjede sit Hoved ned over den, der faldt Taarer paa den, og tilsidst kyssede hun den.

„Men Kone dog, jeg tror du vil! — Vi maa have nok en Sang, Frøken, før vi gaar til Bords."

Saa kom: „Glade Jul, dejlige Jul" —

Da sidste Vers var sunget stilledes i en Fart to lange Borde op i Spisestuen, og de tre unge, pyntelig klædte Piger fik travlt med at dække op og sætte frem. Der var Asiér og Rødbeder i Mængde, store Skaale sammenblandet Sukker og Kanel, sadeagtige Asfietter med Smørskiver, vældige Brødbakker fyldte med Sigtebrød, store Kander gammelt Øl og to Flasker hjemmelavet Mjød saa hver kunde faa en Mundsmag. Saa kom Risengrøden, derefter to glindsende, brune Gæs med Kartofler og Rødkaal og tilsidst Æbleskiverne. Maaltidet nødes i forholdsvis Tavshed, dog vekslede venlige, skemtsomme Ord Mand og Mand imellem.

„Det har været en skøn Aften, Husbond! Glædelig Jul, Godnat og Tak! Det gælder ogsaa Fruen og de unge Piger." Førstekarlen gik rundt og rakte Haand og saa kom de andre Folk, en efter en, hvorpaa de alle forsøjede sig ud.

„Adelaide, hal det frem, jeg har skjult under Grangrenene ved Træets Fod. Her er en Kasse til dig, Moder, og en flad Pakke til Frøkenen. Samme storartede Haandskrift paa begge Adressebrevene."

Da Fru Billing fik Papiret af, viste der sig en blank Blikkasse og en Seddel hvorpaa stod skrevet: „Tak for Sendingen, gid disse hjemmebagte Kager maa smage Familien paa Krathøj lige saa godt, som de dejlige sorte Pølser smagte os. Hjertelig Hilsen og Tak for Kirsten. Gud give os alle en velsignet Jul!"

„Se dog, Kirsten, se!" Men Kirsten var hel optaget af sin egen Gave, Dagligstuen derhjemme. Aa, der stod Fader, hvor han lignede, og der sad Moder, livagtig som hun plejede at sidde, naar hun rigtig følede sig i Hjemkredsen, nej, det var næsten ikke til at holde ud! — Og der stod Magnus, han havde lagt sin Arm om Knuds Skulder, det var som saa han hende lige ind i Sjælen! — Kirsten skyndte sig ud, løb hurtig op ad Trappen, gennem Moster Bines tomme Stue og ind i Tagkamret. Lugen kom op i en Fart og hun sank paa Knæ, som hun før plejede, og saa op til de klare, funklende Stjerner. — Da Klokkerne kimede sorrige Jul, og Ingeniøren og hele hans Hus var paa Vej til Kirken, mødte de Magnus. Han hilste høfligt men saa mørk og indesluttet ud og skyndte sig bort. Det havde bedrøvet hende dybt og ligefrem tvunget hende til at bede for ham, ja trygle Gud om at frelse ham, og nu! — Der var Taarespor paa Kinden, men Jubel i Hjertet, da han kom ned igen.

Fotografiet, som Kirsten havde ladet ligge paa Bordet var omringet af de tilstedeværende, der hver havde sit at bemærke.

„Der er de to unge Fyre, som var her i Sommer."

„Den høje Herre i Midten maa da være Faderen," raabte Adelaide, „og man skal ikke være længe om at finde Moderen, nej, hvor hun ser sød ud, og hvor hun ligner Kirsten!"

„Og se Drengen, Skælmen spiller ham da ud af Øjnene og den halvvoksne Datter er vist ogsaa en Strik," Fru Billing betragtede de to yngste med Velbehag, men Trine erklærede, at hun syntes mindst om den høje Pige ved Klaveret, for hun saa ud som en rigtig Hofdame."

„Undskyld, Frøken, vi kunde ikke modstaa Lysten til at se paa Billedet, skønt De endnu ikke havde givet Lov."

Fru Billing lagde sin Arm om Kirstens Liv.

„Sikken et dejligt Hjem," sagde hun varmt, „saa fint og saa smukt, og sikke dejlige Mennesker allesammen. — Aa, Kirsten," hun hviskede, „hvor har De haft det trangt her, jeg mener ikke nu, men før, og det var ene min Skyld!" Hun afbrødes af Adelaide: „Aa, kom Kirsten, her ligger saa mange morsomme Kort med tegnede Billeder og Julehilsner paa, ved Siden af Fotografiet vil du ikke læse dem?"

„Nej, Tak, Adelaide, dem vil jeg helst gemme til siden."

Da „siden" endelig kom, og Kirsten var alene stillede hun Fotografiet op til Glaskuplen og satte Stolen lige for, saa hun kunde titte hen paa sine kære, medens hun læste de kærlige, fornøjelige Julehilsner. Udenpaa en aaben Konvolut stod: Indlagte tilkommer dig, Kirsten, ligesaa godt som mig. Glædelig Julefest, din Magnus." — Indlagte viste sig at være et Takkebrev fra Fru Sivertsen, og det var, som hørte hun ham igen sige: „hvis du synes?"

Julemorgen kørte eller gik næsten alle Krathøjs Beboere til Kirke. Kun Trine, der nylig havde haft Fridag, og Moster Bine blev i Huset.

Da Gaardejeren kom hjem, sagde han for anden Gang glædelig Jul til sin Hustru, og han omfavnede og kyssede hende, endnu før hun fik Rejsekappen og den store, skindkantede Kyse taget af.

Anden Juledagsaften var der indbudne Gæster paa Krathøj. Træet skulde tændes igen, og Kirstens Seng sattes ind til Adelaide. Overtrækket toges af de Fløjels Meubler og to pletterede Armstager anbragtes hver paa sin Side af de brogede Evighedsblomster, under det forgyldte Spejl, saa Kabinettet straalede i al sin Glans. Gæsterne var Landmaaleren med Hustru, Svigerinde og to unge Sønner, vordende Landmænd, der nylig var hjemkomne efter et Aars Uddanelse i England og regnede sig lidt mere, end almindelige Mennesker. Den ældste havde teatralske Manerer og holdt af at sige Vittigheder. Den yngste, der saa ulige mere tiltalende ud, medbragte et Album med forskellige Fotografier, Personer, Bygninger og Egne mellem hverandre. Dette tiltrak sig snart Adelaides Opmærksomhed, og der blev spurgt, forklaret og let; Husets Datter straalede af Glæde. Senere spillede Kirsten og saa førtes Gæsterne til det bugnende Aftensbord. Det var venlige, fornøjelige, lidet udprægede Mennesker, der var oplagte til at more sig paa en harmløs Maade. Efter Bordet spilledes Puk om Hasselnødder, og saa bødes de fine Kager fra Kirstens Hjem om til Syltetøj. Paa Krathøj selv lavedes kun Klejner og Æbleskiver, men begge Slags i vældige Portioner.

Da Selskabet var kørt bort om Aftenen, opdagede Gaardejeren, at det engelske Album endnu laa paa Bordet.

(Fortsættes.)

Bøger til Julen.

FORSKELLIGE GODE KRISTELIGE BØGER PASSENDE SOM GAVE.

(Alle indbundne)

Krummacher: Elias	$1.20
Schneller: Kender du Landet?	2.00
Lynge: Troslære for Lægfolk	1.20
Vilh. Beck: Erindringer fra mit Liv	1.00
Sørensen: Vilh. Beck	1.60
Bunyan: Den hellige Krig, Ill.	1.00
Augustins Bekendelser	.55
Rimbert: Ansgars Levnet	.65
Godet: Bibelske Studier, I og II	1.25
Blegen: Al Verden for Kristus	1.00
Geo. Williams Levned	1.20
Jacob Chalmers Levned	1.20
Blauenfeldt: Den Indre Missions Hist.	3.00
Brodersen: Fra gamle Dage	2.00
Luthers Liv og Hovedværker, 1—5	6.50
Aschenfeldt Hansens Kirkehistorie, 1-2	6.50
Dæchels Bibelværk, 1—6	3.00

5 Cents Books for Children.

Bible Stories told in simple Language, printed in large type and with illustrations in color. Titles as follows:

Favorite Bible Stories.
Bible Parables.
Parables and Miracles.
New Testament Narratives.
Children of the East.
Favorite Stories of Old.
Gospel Stories.
Come Unto Me.
Stories of Jesus.
New Testament Stories.

Net. Quantity Prices (assorted Titles only):
12 for 50 Cts., 25 for 90 Cts., 100 for $3.50.

Father Tuck's Scripture Series. Large type, full Page color plates. Titles as follows:

The Prodigal Son.
The Sower.
The Good Shepherd.
The Vineyard.
Marriage of the Kings Son.
etc. etc.

Net. Quantity Prices (assorted Titles only):
Per Dozen 50 Cts.,
25 copies or more 3½ Cents each.

10 Cent Books for Children.

The Old and the New Testament in Pictures and Stories. Each containing 16 fine Pictures. An entire Bible Gallery. Covers in many Colors and gold. Titles as follows:

The Life of the Patriarchs.
The Life of Joseph.
The Life of Moses.
The Life of David.
Glory to God in the Highest.
Be Not Afraid, Only Believe.
I Am With You Alway.
Thy Word is a Lamp unto my Feet.

Net. Quantity Prices (asst. Titles only):
12 copies 96 Cents.
25 Copies or more 7 Cents each.

Childrens Christmas Stories by Rev. G. W. Lose. Handsome Paper Covers. Large clear print.

Granny Millers Christmas.
With the Nielsens on Christmas.
Christmas Cheer comes to the Hamiltons.

Net. Quantity Prices (asst. Titles only):
12 copies 96 Cents.
25 copies or more 7 Cents each.

15 Cent Books for Children.

A splendid Series of Biblical Picture Books with Illustrations in color. Titles as follows:

Glory to God! Peace on Earth!
The Life of Our Savior (6 Parts).
From Bethlehem to Golgatha (6 Parts).

Net. Quantity Prices:
12 Copies $1.44.
25 Copies or more 10½ Cents each.

LITTLE FOLDED HANDS.

Prayers for Children. Compiled by Louis Birk. 48 pages with many pictures. On Front cover a picture of the Good Shepherd in colors.

Price 15 Cts. Per Doz. $1.50.

25 Cent Picture, Books.

Kaufmann's Uniform Series from Biblical and Church History, with accompanying Texts. Handsomely illustrated Board covers. Each Books contains about 64 pages.

Titles as follows:

The Life of Christ.
Scenes from the Holy Land.
Parables of Our Lord.
The Victory of the Cross.
Paul the Apostle.
The Lives of the Apostles.
The Life of Dr. Martin Luther.

Net. Quantity Prices (asst. Titles only):
12 Copies at 20 Cents each,
25 or more at 17½ Cents each.

Danish Luth. Publ. House
Blair, Nebr.